

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

השבת של רבי נתן מן חברסלז

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* חיי מוהר"ן *
* נסיעתו לנאורויטש *

... (קסב) (יב) אמר, שתתקף שבא עליי ההוסט תכף שעשה ההוסט הראשון ידע מיד שישתלק ותכף התחיל לדבר מענין הסתלקותו, אף-על-פי שהשם יתברך בחסדו הגדול הפליא עמנו נסיו הגדולים מאד שחי אחר-כך שלש שנים ויותר קצת. אף-על-פי-כן תכף בקיץ תקס"ז שאז בא עליו ההוסט בדחיתו בדרך בעת חזירתו מנסיעתו הגדולה שנסע לנאורויטש ונאסלאב וכו' כנ"ל, ותכף בבואו לביתו מנסיעתו הנ"ל ... (ההמשך מעבר לדף)

ובבחינת פתח

עקר זכות עקרת יצחק הוא בחינת רצון וכסופין דקדושה, שזה היה עקר מעלת הנסיון של אברהם ויצחק מה שנתרצו לישחט ולמות על קדוש השם, ועל-ידי שנתרצו לזה ברצון שלם באמת נחשב כאלו נשחט ונקרב על גבי המזבח, אף על פי שבאמת לא שלח ידו אליו ולא עשה לו מאומה.

נמצא שעקר זכות העקדה הוא רק רצון וכסופין דקדושה. ומחמת שיצחק זכה אז לכסופין קדושים כאלה באמת במסירת נפש כזה, משם נמשך קדושת נפשות ישראל שיצאו ממנו, שיש בכל אחד ואחד מישראל נפש קדושה שמרצה למטר נפשו על קדוש השם תמיד.

נמצא שכל אחד מישראל נפשו ורצונו חזק תמיד להשם יתברך, כי כל אחד מישראל מוכן תמיד ברצון שלם למות על קדוש השם. כי בפנימיות נפשו רצונו חזק מאד מאד להשם יתברך, וזה מחמת שכלנו בני יצחק אבינו שנעקד על גבי המזבח ברצון שלם בשביל לעשות רצונו יתברך (הלכות אומנין ד' - אות י לפי אוצר היראה - רצון וכסופין, אות מ').

גם אנכי ידעתי

עקר האמת לאמתו אי אפשר לזכות בראם כשהוא נקי ורך לגמרי מכל התאוות, והעקר מתאנה הכללית שהיא תאוות משגל.

וזה שאמר השם יתברך לאבימלך: "גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת", ואמרו רבותינו ז"ל: אבל נקיון כפיים אין כאן, כי אם היית נקי כפיים, דהיינו שלא בעל-תאוה כזה בודאי לא היית בא למכשול כזה, ולבסוף אתה טוען "הגוי גם צדיק תהרג?" ואתה אומר "בתם לבבי ובנקיון כפי עשיתי זאת" כאלו אתה איש צדיק ואמת, רק אברהם רמה אותך עד אשר כמעט באת למכשול גדול על-ידי.

ואנכי עפר ואפר

שאמר אברהם אבינו, שהוא בחינת שפלות שעל-ידי זה זכו ישראל לעפר כסוי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה יז.), כי עקר תקון הנפש על-ידי שפלות (הלכות שחיטה ג' - אות ד').

ואנכי עפר ואפר

כי אברהם רצה להתפלל על סדום להצילם על-ידי שיגלה הטוב הנסתר בהם. ועל-כן היה מחפש ומבקש אחר הטוב, כמו שכתוב שם בפרשה: אולי יש חמשים צדיקים וכו' אולי ימצאון שם שלשים וכו'. על-כן מחמת שרצה לברך הטוב מהרע, דהיינו האמת מהשקר, על-כן הקדים לומר: ואנכי עפר ואפר, שהשם עצמו כעפר, דהיינו שקשר עצמו לבחינת השרש והתכלית של כל דבר שהוא בחינת עפר, שעל-ידי זה מתגלה האמת מן השקר.

כי עקר התקון שיקשר עצמו לשרש האמת, הוא על-ידי בחינת עפר ממש, דהיינו שיבטל עצמו בתכלית הבטול ויהיה בעיני עצמו כעפר ואפר, בבחינת ונפשי כעפר לכל תהיה, דהיינו שיבטל עצמו מכל וכל כאלו אין לו שום הרגשה ושום ישות. ויקשר עצמו רק להשרש ששם הכל אחד שממש בחינת עפר דקדושה שהוא בחינת עפר עצם האמת, ועל-ידי זה נכנע השקר ונתגלה האמת (הלכות סימני בהמה וזיה טהורה ד' - אות כ"ח).

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב' טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

* חיי מוהר"ן *
* נסיעתו לנאורישט *

עש (המשך הסיפור) ... מנסיעתו הג'ל התחיל לדבר מענין הסתלקותו, ואמר אז שיש עליו פחדים גדולים ואמר שהיה צריך שיהיו אצלו ששים גבורים כמו שהיה להבעל-שם טוב זכרונו לברכה, ודבר הרבה בענין זה (אך אני בעצמי לא זכיתי לשמע ענינים אלו מפיו הקדוש כי לא הייתי אצלו והרבה נשפח מזה).

עש ופעם אחת בכה בשבת ורבי נפתלי היה אז אצלו ובאותו הזמן ספר המעשה של המלך שהיו עליו מלחמות גדולות מענין הזבוב והעפוש ונסע אז על האוקריינע בדרך שהיה נוסע תמיד לטשערין על שבת נחמו, ובדרך בקהלת לאדוין דבר עם אנשי-שלומנו שיש שם, שהוא מכרז להסתלק ודבר עמהם גם כן מענין הששים גבורים שהוא צריך ולהבעל-שם טוב זכרונו לברכה היו לו ששים גבורים. ובודאי יגדלו ויהיו מאנשי ששים גבורים אבל עדין הם בני הנעורים ורבים בשנים והמלחמה כבדה וחזקה עליהם מאד, ואין לי על מי להשען וכו'.

עש ועוד דבר מזה הרבה כמה פעמים ומקצתם שמעתי שאפלו אם היו לו ששים גבורים לא יועיל לו להתרפאות מחולאת שלו. ואמר שהיה רוצה לנסע לארץ-ישראל הינו לנסע עוד הפעם לארץ-ישראל ולהסתלק שם, אך הוא מתירא שמא לא יוכל להגיע לשם. גם אם יסתלק שם לא יבואו אנשים על קברו ולא יהיה להם עסק ועבדא עם קברו (ואמר בזה הלשון: עם וועט קיינער ניט קומין אויף דעם קבר מען וועט ניט האפען צי טאהן מיט דעם קבר) אבל כשישכב במדינתנו בודאי נבוא על קברו ללמד ולהתפלל שם ויהיה לו שעשועים ותענוג גדול מזה.

עש ומאותו הזמן והלאה דבר הרבה מענין הסתלקותו, ודבר הרבה מענין קברו. וגלה דעתו כמה פעמים בכמה מיני לשונות שיבואו על קברו תמיד לומר תהלים על קברו וללמד שם ולהרבות שם בתפלה ותחנונים, ודבר עם כמה אנשים מענין זה. גם כשבא מלמברג אמר ששם היה טוב לפניו להסתלק ולשכב שם מחמת ששוכבים שם כמה וכמה צדיקים גדולים. אך מחמת זה לא היה נוחא לה להסתלק שם מחמת ששם לא יבוא שום אחד מאנשיו על קברו.

זכרות בלחי הנחל

= כבוד ופרסום (חלק ב') =

ש ... אחד ספר לר' ישראל שראה אותו בחלום ואמר 'אני נ נח נחמ נחמן מאומן, ור' ישראל הצטער על זה עד מאד ואמר לו שזה לא דרכנו, ברסלב זה ענוה ושפל ברך. שאלו את ר' ישראל אם הוא מרגיש שהוא השליח של רבנו, והשיב: "לא, מי יכול לפתח פה?".

ש כשאמר השיחה הידועה בה הוא אומר שרבנו אמר לעולם: 'אני נ נח נחמ נחמן מאומן' ובאמצע אומר 'אני נ נח' וכו', למחרת בתו שאלה אותו אם הוא אמר שהוא הרבי, והוא הקפיד ולא רצה לדבר אתה כמה שבועות.

ש בענין מפרסמים של שקר, אמר שצריך להודיע שיש אנשים כאלו ושצריכים להתרחק מהם, אבל לא להגיד השמות (מי הם).

ש ר' ישראל אמר, שלקח לו כמה שנים של תפלה להבחין על כמה מפרסמים שהם מפרסמים של שקר.

ש ר' ישראל הזכיר פעם את התורה ק"א ואמר שלא צריכים לדבר הרבה, כמוכין אותנו למעט בדבור. ואמר: "יש תורה אחת שמבטלת כל המפרסמים והאדמו"רים וכו', והיא: רבי - ראשי תבות ראש בני ישראל וכו'...".

ליראה שמך. הדרכני באמתך ולמדני כי אתה אלקי ישעי אותך קיתי כל היום". עורני כי עליך נשענתי, "ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו", ואני סומך עצמי עליך לבד באמת וברצונך אעשה. חוס וחנני ורחם עלי ולמדני לעשות רצונך באמת, והורנו דרכיך באפן שנוכח מהרה לשבר באמת תאות אכילה ושתיה.

ונזכה לתקן פגם הדבור, להמשיך מימי החסדים ללחלח מצר הגרון, ותעורנו לברר ולהעלות כל ניצוצי אותיות הדבור מן הגלות, ויקים בנו מקרא שכתוב, קרא בגרון אל תחשך. ונזכה לשפה ברורה שהיה דעת שפתותינו "ברור מלול". וברחמיך הרבים, תתן כח להודי לפי הדבור המברר, שיהפך פניו אל העפוש והקלפות, ויברר מביניהם שארי ניצוצות הקדשה, עד שישארו הקלפות והעפוש בלי שום חיות, עד אשר על-ידי-זה ישליכו כל העמים את אלילי כספם ואלילי זהבם וידביקו את עצמם באמונת ישראל, ויתקרבו כל הרחוקים לעבודתך ולאמונתך הקדושה.

ויקים מהרה מקרא שכתוב, כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה סב)

על-ידי התענית מכניע את הכעס, וזה עקר מעלת התענית. על-כן ביום התענית מתגרה הבעל דבר באדם יותר, ומזמין לו כעס כפי לקלקל את התענית חסד-ושלום. על-כן צריך שמירה יתרה לזה לשמר את עצמו מאד מאש של הכעס ביום התענית, כי עקר התענית הוא להכניע את הכעס (שם, סימן נו).

על-ידי התענית הוא מתקן את פניו, ומחזיר לעצמו את חכמתו שהוא צלם אלקים המאיר בפניו, ואז הכל יראים ממנו ואויביו נופלים לפניו. אבל כפי להרבות השלום צריך גם להרבות בצדקה (שם).

על-ידי התענית מתקן את הדבור, ואזי יכול לדבר לפני השם-יתברך ולהתפלל בכונה. ועל-ידי תקון הדבור מקרבין את הרחוקים להשם יתברך, ועל-ידי זה הוא משלים את האמונה הווכה לאמונה שלמה. ועל-ידי זה זוכה לברר את המאכלים ואז נעשה על-ידי אכילתו יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין (שם, סימן סב).

ובכן תעורני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותזכני להתענות תעניתים הרבה בקדשה ובטהרה גדולה, בשמחה ובטוב לבב כרצונך הטוב באמת באפן שאוכה על-ידי התעניתים לתקן פגם הדבור ולחבר אחורי הקדשה ולהוציא הדבור מהגלות, מגלות פרעה ושריו ומצרים.

אבי שבשמים, "שטחתי אליך כפי הורני ה' דרכך ונחני בארח מישור למען שוררי. הורני ה' דרכך אהלך באמתך יחד לבני